KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
DEN 15. MARTS 1983 [1]

Ferriere di Roè Volciano SpA mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 234/82 R

Sammendrag

Foreløbige forholdsregler — udsættelse af gennemførelse — udsættelse af gennemførelse af en beslutning om pålæggelse af en bøde — betingelser for udsættelse — sikkerhedsstillelse — pligt til at stille en bankgaranti der ikke gør det muligt at undgå det med beslutningens fuldbyrdelse forbundne tab — udsættelse begrundet

(EKSF-traktaten, art. 39; procesreglementet, art. 86, stk. 2)

Forudsætningerne for at udsætte fuldbyrdelsen af en beslutning fra Kommissionen, hvorved en virksomhed inden for jern- og stålindustrien pålægges en bøde, er opfyldt, uden at det er nødvendigt at betinge udsættelsen af en sikkerhedsstillelse, når der er væsentlige holdepunkter for at antage, at forpligtelsen til at stille en bankgaranti som betingelse for at opnå udsættelse, ikke vil gøre det muligt for sagsøgeren at undgå det tab, som vil følge af beslutningens fuldbyrdelse, indtil der er afsagt dom i hovedsagen. Dette gælder navnligt, hvis sagsøgeren er en mindre virksomhed og derfor vanskeligt vil kunne opnå den nødvendige kredit, og hvis bøden, som fastsættes på grundlag af antallet af tons, kan hvile tungere på sagsøgeren, der udelukkende udfører underentreprise, end på en virksomhed, som selv skaber hele den pågældende produktions merværdi inden for sin egen virksomhed.

I sag 234/82 R

FERRIERE DI ROÈ VOLCIANO SPA, Roè Volciano, via Garibaldi 24, ved advokat Fabrizio Massoni, 273, avenue du Fré, B-1180 Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. Elvinger, 15, Côte d'Eich,

sagsøger,

mod

1 — Processprog: Fransk

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, 200, rue de la Loi, B-1049 Bruxelles, ved Sergio Fabro, Kommissionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 13. august 1982, hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde i medfør af EKSF-traktatens artikel 58,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

KENDELSE

I — Sagens faktiske omstændigheder

På grund af markedsudviklingen og situationen i jern- og stålindustrien indførte Kommissionen ved den generelle beslutning 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) en overvågningsordning og et produktionskvotasystem, som gjaldt i perioden 1. november 1980 — 30. juni 1981, men som derefter, med en række ændringer, blev forlænget indtil i dag, navnlig ved beslutning 1831/81/EKSF af 24. juni 1981 (EFT L 180, s. 1), ændret ved beslutning 2804/81/EKSF af 23. september (EFT L 278, s. 1).

Ifølge artikel 4 i beslutning 1831/81/EKSF fastlægger Kommissionen hvert kvartal produktionskvoter for forskellige grupper af produkter. Disse kvoter fastsættes ifølge artiklerne 6-10 for hver enkelt virksomhed på grundlag af virksomhedens referenceproduktioner og under anvendelse af reduktionssatser på disse referenceproduktioner. Ifølge beslutningens artikel 5 giver Kommissionen meddelelse til hver enkelt virksomhed om dens referenceproduktioner og om den produktionskvota, der fremkommer ved anvendelsen af reduktionssatserne.

Ved skrivelse af 6. august 1981 gav Kommissionen sagsøgeren meddelelse om dennes referenceproduktioner og produktionskvoter for forskellige jern- og stålprodukter for tredje kvartal 1981.

Ved beslutning 1191(5)/82/EKSF af 13. august 1982 fastslog Kommissionen, at sagsøgeren med 1 012 tons havde overskredet den for tredje kvartal 1981 tildelte produktionskvota for produkter i gruppe V (armeringsstål) og i gruppe VI

(handelsstål), og pålagde derfor sagsøgeren en bøde på 75 900 ECU (femoghalvfjerds tusinde ni hundrede) eller 100 284 393 lire (hundrede millioner tohundrede og fireogfirs tusinde tre hundrede og treoghalvfems). Bøden skulle betales inden to måneder efter beslutningens forkyndelse og forhøjes med 1 % for hver måned, såfremt den indbetales for sent. Denne beslutning blev forkyndt for sagsøgeren omkring den 25. august 1982.

Ved skrivelse af 17. august 1982 gav Kommissionen sagsøgeren meddelelse om, at såfremt sagsøgeren indbragte bødepålægget for Domstolen, var Kommissionen indstillet på at udsætte gennemførelsen af beslutningen herom, forudsat sagsøgeren stillede en bankgaranti, som gav sikkerhed for at bøden blev betalt, inkl. evt. renter.

Den 17. september 1982 anlagde sagsøgeren sag ved Domstolen i medfør af EKSF-traktatens artikel 33 med påstand om annullation af beslutningen af 13. august 1982, hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde. Denne sag verserer nu for Domstolen.

II — Skriftveksling

Ved begæring, indleveret til Domstolens justitskontor den 22. februar 1983, har *sagsøgeren* i medfør af EKSF-traktatens artikel 39, stk. 2, og procesreglementets artikel 83, stk. 1, nedlagt påstand om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning 1191(5)/82/EKSF.

Sagsøgeren har i sin begæring gjort gældende at have anlagt sag med påstand om annullation af nævnte beslutning, men ikke at være i stand til at stille den bankgaranti, som Kommissionen kræver for at udsætte gennemførelsen af den anfægtede beslutning. Til støtte herfor har sagsøgeren fremlagt kopier af sin brevveksling med to finansieringsinstitutter.

I sit skriftlige indlæg, indleveret til Domstolens justitskontor den 2. marts 1983, har *sagsøgte,* Kommissionen, nedlagt påstand om, at den af sagsøgeren indgivne begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 13. august 1982 ikke tages til følge, og at afgørelsen om sagens omkostninger indtil videre udsættes.

Til støtte herfor anfører sagsøgte hovedsageligt, at nødvendigheden af gennemførelsen ikke er godtgjort gennem de faktiske og retlige omstændigheder, som sagsøgeren påberåber sig.

Sagsøgte finder ikke, at sagsøgeren i tilstrækkelig grad har sandsynliggjort, at hovedsagen vil blive antaget til realitetsbehandling, og at sagsøgeren vil få medhold. Det påhviler ikke sagsøgte under retsforhandlingerne om de foreløbige forholdsregler at påvise, at den anfægtede beslutning er begrundet, men sagsøgte tilføjer i den forbindelse, at dette allerede fremgår at de aktstykker, sagsøgte har fremlagt under sagen.

Endvidere gør sagsøgte gældende, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at udsættelsen er nødvendig for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab. Selv om det er godtgjort ved de af sagsøgeren fremlagte dokumenter, at denne ikke har

kunnet opnå en bankgaranti, behøver betalingen af bøden ikke på hovedsagens nuværende trin at medføre et alvorligt og uopretteligt tab. Det gælder så meget mere, som sagsøgeren endnu ikke har udnyttet sin adgang til at anmode Kommissionen om at betale bøden i rater.

Grunde

1 Ifølge EKSF-traktatens artikel 39 har indbringelse af sager for Domstolen ingen opsættende virkning. Domstolen kan dog, såfremt den skønner, at forholdene kræver det, udsætte fuldbyrdelsen af den anfægtede beslutning og foreskrive alle andre nødvendige foreløbige foranstaltninger.

2 Sagsøgeren har nedlagt påstand om udsættelse af gennemførelsen af den beslutning af 13. august 1983, hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde på 75 900 ECU (femoghalvfjerds tusinde ni hundrede) eller 100 284 393 lire (hundrede millioner to hundrede fireogfirs tusinde tre hundrede og treoghalvfems). Selv om sagsøgte, Kommissionen, har nedlagt påstand om, at begæringen ikke tagen til følge, fremgår det af Kommissionens skriftlige og mundtlige indlæg, at den ikke vil modsætte sig udsættelse, såfremt sagsøgeren stiller en bankgaranti, der giver sikkerhed for betaling af bøden inkl. eventuelle renter. Dette er i overensstemmelse med de retningslinjer, Kommissionen vedtog i 1981, som findes rimelige, medmindre der i det konkrete tilfælde foreligger særlige omstændigheder, der begrunder en fravigelse heraf.

3 Sagsøgeren ønsker udsættelse uden at stille sikkerhed. Det sagsøgende firma gør herved gældende, at det ikke er i stand til at stille den nævnte garanti og fremlægger til støtte herfor en række erklæringer, som synes at godtgøre rigtigheden heraf.

4 Det er ifølge parternes skriftlige og mundtlige indlæg ubestridt, at den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler kan antages til realitetsbehandling. Endvidere kan det af de retlige og faktiske spørgsmål i hovedsagen

sluttes, at de heri og i begæringen om de foreløbige forholdsregler påberåbte retlige omstændigheder, opfylder betingelserne i procesreglementets artikel 83, stk. 2.

5 Yderligere fremgår det, at sagsøgeren er en mindre virksomhed inden for forarbejdningsindustrien, som er belastet med betydelige udgifter, og at den inden for den i sagen omhandlede periode udelukkende udførte underentreprise for andre virksomheder inden for jern- og stålindustrien. Sagsøgte har erkendt, at der som følge heraf foreligger særlige omstændigheder i sagen, der kan begrunde en undtagelse.

6 Det kan derfor fastslås, at det for sagsøgeren vil være forbundet med særlige vanskeligheder at stille en bankgaranti, da det ofte er betydeligt vanskeligere for små virksomheder at opnå den nødvendige kredit. Endvidere findes det berettiget under sagen om foreløbige forholdsregler at tage hensyn til den omstændighed, som taler for at udsætte den anfægtede beslutning, at bøden, som i henhold til artikel 12 i beslutning 1831/81/EKSF fastsættes på grundlag af antallet af tons, ikke kan udelukkes at hvile tungere på en virksomhed inden for forarbejdningsindustrien, som kun deltager i en begrænset del af produktionsprocessen, end på et firma, som selv skaber hele den pågældende produktions merværdi inden for sin egen virksomhed.

7 Der er derfor væsentlige holdepunkter for at antage, at det sagsøgende firma ikke, såfremt det pålægges at stille en bankgaranti som betingelse for at opnå udsættelse af gennemførelsen af den beslutning, hvorved firmaet blev pålagt en bøde, vil være i stand til at undgå det tab som følge af beslutningens fuldbyrdelse, som vil blive påført det, indtil der er afsagt dom i hovedsagen.

8 Herefter er forudsætningerne for at udsætte gennemførelsen af den omtvistede beslutning opfyldt, hvorfor det ikke i denne sag findes nødvendigt, at sagsøgeren stiller sikkerhed.

9 Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Af disse grunde

bestemmer

PRÆSIDENTEN

før endelig afgørelse træffes:

1. **Gennemførelsen af artikel 2 i Kommissionens beslutning af 13. august 1982, hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde, udsættes indtil der er afsagt dom i hovedsagen.**

2. **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Luxembourg den 15. marts 1983.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident